

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ

**ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ
ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ, ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΛΙΜΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ**

21-1-14

Σχετικά με ηλεκτρονική επιστολή που έλαβα από το Συνδικάτο Εθνικού Κέντρου Βιώσιμης
Αειφόρου Ανάπτυξης (πρώην ΙΓΜΕ) (syndikato@igme.gr) με θέμα την αποτίμηση της
αξιολόγησης από τα Euroserveys.

Ο Αναφέρων Βουλευτής,
Νικόλαος Ι. Νικολόπουλος

ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΚΒΑΑ ΠΡΩΗΝ ΙΓΜΕ

ΣΠ. ΛΟΥΗ 1, Γ' ΕΙΣΟΔΟΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ ΧΩΡΙΟΥ - ΑΧΑΡΝΕΣ, Τ.Κ. 13677

ΤΗΛ. : 213133 7439 FAX : 210- 2413466 ή 2131337466

email : syndikato@igme.gr, syndikatoigme@gmail.com,

Ιστοτόπος Syndikatoigme.blogspot.com

Αχαρνές, 23-12-2013

Α.Π.:

ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΗΣ “ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ” ΑΠΟ ΤΑ EUROGEOSERVEYS

Στο κείμενο που ακολουθεί γίνεται από το Συνδικάτο Εργαζομένων ΕΚΒΑΑ μια αποτίμηση της έκθεσης “αξιολόγησης” του ΙΓΜΕ με τίτλο «A National Geological Survey for Greece: An Assessment», που εκπονήθηκε, μετά από σχετική παραγγελία της Διοίκησης του ΕΚΒΑΑ, από ομάδα τριών ειδικών των EuroGeoSurveys (EGS), της ένωσης των Ευρωπαϊκών Γεωλογικών Ινστιτούτων.

Η αποτίμηση της αξιολόγησης γίνεται ακολουθώντας τη δομή της έκθεσης που υποβλήθηκε, εστιάζοντας στα πλέον κρίσιμα και αμφισβητήσιμα σημεία της, που αναδεικνύουν:

- τον υποκειμενισμό των αξιολογητών και την ελλιπή πληροφόρησή τους που οδήγησαν σε περιορισμένη τεκμηρίωση των διαπιστώσεων και των συμπερασμάτων τους, και
- την πολιτική – επιστημονική ανεπάρκεια της Διοίκησης του ΕΚΒΑΑ στο συνολικό χειρισμό αυτού του τόσο σημαντικού θέματος, σε βαθμό που υποσκάπτεται η αξιοπιστία ακόμη και των όποιων θετικών διαπιστώσεων και προτάσεων.

Αναδεικνύουν δηλαδή εκείνες τις αδυναμίες του όλου εγχειρήματος, που οδήγησαν τους αξιολογητές, άλλοτε σε μηχανιστική μεταφορά προκατασκευασμένων συνταγών, υπερτονίζοντας προτάσεις για «εστίαση στην ψηφιακή διαχείριση γεωδεδομένων», χωρίς ωστόσο μια σαφή πολιτική αξιοποίησής τους, και άλλοτε σε λύσεις “πονάει κεφάλι – κόβει κεφάλι”, προτείνοντας την «outsourcing» ανάθεση βασικών ερευνητικών δραστηριοτήτων, σε μια αγορά που, ούτε τη γνωρίζουν, ούτε εν πολλοίς υφίσταται.

Υπό αυτό το πρίσμα, η προσφυγή σε αξιολογητές των EGS, με τον τρόπο μάλιστα που έγινε, δεν προσδίδει τελικά ιδιαίτερο κύρος στην αξιολόγηση.

Με βάση αυτή τη διαπίστωση δεν πρέπει να υποτιμάται η διαδικασία εσωτερικής αξιολόγησης όπως αυτή του Οικονομικού Παν. Αθήνας, ή αξιολόγησης από άλλους ελληνικούς φορείς, του γνωστικού αντικείμενου του ΙΓΜΕ, με ουσιαστική γνώση και επαφή με την ελληνική πραγματικότητα.

Οι ειδικότερες παρατηρήσεις του Συνδικάτου σ’ αυτή την αξιολόγηση εστιάζονται στα σημεία που ακολουθούν.

• Στο Κεφ.1 «Εισαγωγή»

Η ανάθεση μιας εργασίας αξιολόγησης ενός φορέα όπως το ΙΓΜΕ θα έπρεπε να έχει ορισμένα προαπαιτούμενα, όπως αυτά της ύπαρξης μιας σύμβασης που θα προέβλεπε τις

υποχρεώσεις και τα δικαιώματα του αναδόχου, θα όριζε πολύ συγκεκριμένα παραδοτέα, και βεβαίως επαρκή χρόνο σύνταξης, για την εκπόνηση μιας αξιόπιστης και αντικειμενικής αξιολόγησης.

Η αξιολόγηση όμως που παραδόθηκε στο ΙΓΜΕ ανατέθηκε σε ορισμένους επιστήμονες προερχόμενους από άλλα ινστιτούτα μέλη των EuroGeoSurveys, δύο Άγγλους, έναν Νορβηγό και έναν Ισπανό συνάδελφο, χωρίς να διασφαλίζεται βεβαίως ότι η αξιολόγηση αυτή θα απηχούσε συνολικά τις απόψεις του φορέα των Ευρωπαϊκών Ινστιτούτων. Είναι προφανές ότι ουσιαστικά η αξιολόγηση δεν εκπονήθηκε από τα EGS, που ως φορέας δεν έχει τέτοια αρμοδιότητα. Σημειώνουμε εδώ ότι τα EGS είναι ένας οργανισμός που δημιουργήθηκε για να συντονίσουν τα Δημόσια Γεωλογικά Ινστιτούτα της Ευρώπης τις προσπάθειες συμμετοχής και ενεργής διαμόρφωσης των σχετικών με τις γεωεπιστήμες ανταγωνιστικών προγραμμάτων της Ε.Ε.. Δεν έχει συζητηθεί ποτέ στα όργανα αυτού του ευρωπαϊκού φορέα, ούτε υπάρχει εκφρασμένη θέση για μια "ενιαία" στρατηγική των γεωλογικών ινστιτούτων της Ε.Ε.. Κατά συνέπεια, οι απόψεις που εκφράζονται στη σχετική έκθεση απηχούν απλά τις απόψεις των συντακτών. Σημειώνεται επίσης ότι τόσο ο Άγγλος όσο και ο Ισπανός συνάδελφος, ηγούνται ή ηγούνταν των τμημάτων των εθνικών γεωλογικών ινστιτούτων για θέματα marketing και όχι για θέματα στρατηγικής της έρευνας.

- Στο Κεφ.1.1 «Σημεία Αναφοράς»

Ήδη από αυτό το βασικό κεφάλαιο αναδεικνύονται τα τρία σημαντικά σημεία που καθιστούν τα συμπεράσματα της «αξιολόγησης» ευάλωτα:

1. Το ποιος και πώς καθόρισε τα ερωτήματα που κλήθηκαν να απαντήσουν οι αξιολογητές, αφού, ήδη από την αρχική αλληλογραφία Προέδρου ΔΣ με τα EGS, προέκυπτε η πρόθεση συρρίκνωσης του φορέα (*"which old structures must be suspended"*).
2. Τα στοιχεία που τους παρασχέθηκαν, ή δεν τους παρασχέθηκαν (γραφτά δεδομένα - μελέτες, εκθέσεις δραστηριοτήτων, συγκριτικές μελέτες αποτίμησης της ποσότητας, της ποιότητας και της πληρότητας των γεωεπιστημονικών γνώσεων και δεδομένων των ερευνών του ΙΓΜΕ σε σχέση με τα διεθνή δεδομένα, νομικό και κανονιστικό «περιβάλλον» και πλαίσιο λειτουργίας, κλπ), και ποια έλαβαν υπόψη για την αξιολόγησή τους.
3. Ο χρόνος που είχαν στη διάθεσή τους για την εξέταση των δεδομένων και τη διατύπωση των συμπερασμάτων τους.

Σχετικά με τα παραπάνω:

1. Το πλαίσιο αναφοράς καθορίστηκε από έναν μόνο εκπρόσωπο του ΙΓΜΕ, τον Πρόεδρο του Δ.Σ. του ΕΚΒΑΑ, χωρίς να αποτελεί προϊόν συλλογικού προβληματισμού του φορέα ή ακόμη και του κοινωνικού περιβάλλοντος του ΙΓΜΕ. Από τη λιτή αναφορά των αξιολογητών ότι η παρούσα εργασία έγινε «*υπό το πρίσμα της κατάστασης στην Ελλάδα*», χωρίς καν να περιγράφονται τα βασικά στοιχεία αυτής της κοινωνικο-οικονομικής κατάστασης, διαφαίνεται ένας αυθαίρετος υποκειμενισμός, που αποτυπώνεται και στα ερωτήματα που τέθηκαν στο πλαίσιο αναφοράς.

Είναι προφανές ότι οι στόχοι δεν συνδέονται με το κοινωνικο-οικονομικό πρόβλημα της ανάπτυξης της χώρας αλλά περιορίζονται, όπως και όλα τα άλλα ερωτήματα, στη δομή, στο σχήμα και στα εργαλεία, συγκριτικά με την κατάσταση άλλων Ινστιτούτων της Ε.Ε.. Όμως η ίδια η αξιολόγηση στο κεφ.1.3 σελ. 2 και σε άλλα σημεία παραδέχεται ότι ο ρόλος και οι στόχοι ενός Εθνικού Γεωλογικού Φορέα προκύπτουν μέσα από τεκμηριωμένη μελέτη-εισήγηση για το στρατηγικό σχεδιασμό του, με βάση τις ανάγκες των ενδιαφερόμενων χωρών, οι οποίες ποικίλουν διαχρονικά.

2. Είναι αξιοπρόσεκτο το γεγονός ότι στην όλη αξιολόγηση δεν υπάρχει κανένας κατάλογος

αναφορών τον οποίο οι μελετητές να έλαβαν υπόψη, πλην των προαναφερθέντων ερωτημάτων του Προέδρου του ΔΣ. Προφανώς δε, δεν αποτελούν ουσιαστικές αναφορές για τις ανάγκες μιας τέτοιας αξιολόγησης οι περιλαμβανόμενοι τίτλοι μέρους των επιστημονικών δημοσιεύσεων του προσωπικού του ΙΓΜΕ σε διεθνή και εγχώρια περιοδικά και πρακτικά συνεδρίων.

Ακόμα πιο αξιοπρόσεκτο όμως είναι το γεγονός ότι ουδεμία αναφορά γίνεται, ούτε καν υπονοείται, τόσο στην πρόσφατη Μελέτη Επιχειρησιακού Σχεδίου του ΙΓΜΕ 2011-2015, ούτε στην επικαιροποίησή της για το 2012-2016, ούτε στην αντίστοιχη μελέτη της Επιτροπής «Τσουτρέλη» για τη θεσμική και λειτουργική αναβάθμιση του ΙΓΜΕ, ούτε στις σχετικές θέσεις του Συνδικάτου Εργαζομένων. Επισημαίνεται επιπλέον ότι ακόμα και αυτές διαβιβάστηκαν στους αξιολογητές, όχι από τη Διοίκηση του ΕΚΒΑΑ, ως όφειλε, αλλά από το Συνδικάτο Εργαζομένων, που αποτελεί τον θεσμοθετημένο εκπρόσωπο της συντριπτικής πλειοψηφίας των εργαζομένων του φορέα, όλων των ειδικοτήτων. Σημειωτέον επιπλέον, ότι στη μοναδική τους αναφορά σε αυτό οι αξιολογητές το αναφέρουν ως Σωματείο Εργατών (Workers Union), ενδεχομένως παραπληροφορημένοι από κάποιους άλλους συνομιλητές τους.

3. Διερωτάται κανείς με βάση ποια διεθνή πρότυπα θα μπορούσε να θεωρηθεί επαρκής ο χρόνος των μόλις τριών ημερών που είχαν οι μελετητές για να έρθουν σε επαφή με το προσωπικό και τις εγκαταστάσεις του ΕΚΒΑΑ, και να αντιληφθούν τις λειτουργίες και τις δυνατότητές του, αλλά και τις αδυναμίες και τα αίτια που τις παράγουν, ώστε να μπορέσουν να οδηγηθούν σε ουσιαστικές διαπιστώσεις, συμπεράσματα και προτάσεις. Πολύ δε περισσότερο όταν η ίδια η εισήγηση, στο επόμενο κεφ. 1.2 σελ.1, δέχεται ότι *"είναι εξαιρετικά δύσκολο να δοθεί ένα ενιαίο μοντέλο ενός σύγχρονου γεωλογικού φορέα"* για όλη την Ευρώπη, *"δεδομένου ότι οι συνθήκες ποικίλουν από χώρα σε χώρα"*.

- Στο Κεφ.1.2 «Ανασκόπηση παρούσας κατάσταση των Γεωλογικών Ινστιτούτων»

Παρά τη διαπιστούμενη αδυναμία να υποδειχθεί ένα ενιαίο μοντέλο, κωδικοποιώντας κάποια από τα χαρακτηριστικά των από τους αξιολογητές θεωρούμενων επιτυχημένων φορέων, οι ίδιοι σημειώνουν ότι οι σύγχρονοι γεωλογικοί φορείς:

- α) συμβάλλουν θετικά στην οικονομική ανάπτυξη και την ποιότητα ζωής της χώρας
- β) συνεργάζονται με Πανεπιστήμια και σχέσεις «υγιείς» με δημόσιους, ιδιωτικούς και κοινωνικούς φορείς αλλά και τους «εργαζόμενους», αναπτύσσουν τις ικανότητες του προσωπικού τους
- γ) συλλέγουν και διαχειρίζονται μεθοδικά και αξιόπιστα τις γεωπληροφορίες και τα δεδομένα τους.
- δ) έχουν σαφή πολιτική που έχει την έγκριση των κοινωνικών εταίρων τους.

Θεωρώντας ως καθοριστικής σημασίας την αναφερόμενη και από τους αξιολογητές **ανάγκη** ύπαρξης **«σαφούς πολιτική κατεύθυνσης»** για **κάθε Γεωλογικό Ινστιτούτο**, επισημαίνουμε εξ' αρχής ότι στην αξιολόγηση πουθενά δεν αναφέρεται μια τέτοια σαφής πολιτική στόχευση για το ΙΓΜΕ, είτε ως άποψη του ΥΠΕΚΑ, είτε ως άποψη της Διοίκησης του φορέα. Δεν έγινε μάλιστα ούτε μια στοιχειώδης επαφή των αξιολογητών με το εποπτεύον υπουργείο ΠΕΚΑ.

Σημειώνουμε επιπλέον ότι **απουσιάζει από την οπτική των αξιολογητών**, ούτε καν αναφέρεται, **ο ρόλος ενός γεωλογικού ινστιτούτου και ως ο σύμβουλος της Πολιτείας** στους τομείς αρμοδιότητάς του.

Στο ίδιο κεφ.1.2 παρουσιάζονται οι εξελίξεις σε γεωλογικά ιδρύματα της Ε.Ε. που όπως ομολογούν οι ίδιοι, ανταποκρίνονται στις *"μετά βιομηχανικές οικονομίες"* των χωρών τους, χωρίς βέβαια οι εισηγητές να απαντούν στο βασικό ερώτημα, εάν η ελληνική οικονομία βρίσκεται ή όχι σε μετα-βιομηχανικό στάδιο.

Με βάση αυτή την αδύναμη τεκμηρίωση, ήδη από αυτό το αρχικό στάδιο της αξιολόγησης

διαγράφεται ως a priori στόχος για το ΙΓΜΕ, η οριστική μετατόπιση, από την μεταλλευτική έρευνα, σε περιβαλλοντικά θέματα και στους φυσικούς κινδύνους, αγνοώντας τις εθνικές και κοινοτικές προτεραιότητες σε σχέση με την αξιοποίηση του Ορυκτού Πλούτου. Στο πλαίσιο αυτό θεωρούν ότι οι μεταλλευτικές, οι γεωφυσικές και οι γεωχημικές έρευνες, όπως και οι γεωτρητικές δραστηριότητες κλπ, είναι παρωχημένες, και πολλές από αυτές τις υπηρεσίες μπορούν να ανατεθούν σε ιδιωτικές εμπορικές επιχειρήσεις, παρά το ότι οι ίδιοι αποδέχονται ότι αυτό δεν ισχύει για όλα τα ευρωπαϊκά ινστιτούτα ("...λίγες γεωλογικές υπηρεσίες διατηρούν σήμερα μεγάλες εγκαταστάσεις υποδομής...").

- Στο Κεφ.1.3 «Μακροχρόνια γεωλογική έρευνα»

Εδώ σημειώνουμε τα "ατυχή" παραδείγματα στην "εξέλιξη της μακροχρόνιας γεωλογικής έρευνας" (κεφ.1.3 σελ, 2-3), που ενώ αρχίζει με τη διαπίστωση ότι "Ο ρόλος και ο στόχος ενός εθνικού γεωλογικού φορέα ... εξαρτάται από τις ανάγκες των ενδιαφερομένων χωρών οι οποίες ποικίλουν διαχρονικά..." καταλήγει με παραδείγματα του τύπου " η κατανόηση της τετραδιάστατης γεωλογίας μπορεί να γίνεται στα πλαίσια των στόχων της μεταλλευτικής έρευνας, αλλά μπορεί να εφαρμοστεί στην αποθήκευση ραδιενεργών αποβλήτων" ή ότι "οι μελέτες των ιζηματογενών δομών για την εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων μπορεί στη συνέχεια να χρησιμοποιείται .. για την αποθήκευση του CO₂". Και το κεφάλαιο κλείνει με τη διαπίστωση ότι " **είναι επιτακτική ανάγκη να μπορεί μια χώρα να υποστηρίξει ένα μόνιμο γεωλογικό φορέα**".

Δηλαδή, ενώ μεν υποστηρίζεται επιτακτικά η ύπαρξη ενός μόνιμου γεωλογικού φορέα, οι απόψεις των αξιολογητών ότι το βασικό του καθήκον θα πρέπει να είναι η διαχείριση της γεωλογικής πληροφορίας, αφυδατώνει τον αναπτυξιακό ρόλο του φορέα, σε μια χώρα όπως η Ελλάδα που βρίσκεται επί 7 συνεχή χρόνια σε οικονομική ύφεση, ενώ παράλληλα προτείνει την αξιολόγηση γεωλογικών δομών για το θάψιμο βιομηχανικών και άλλων τοξικών αποβλήτων όπως και του CO₂.

Στην ουσία του αναθέτει το ρόλο του διαχειριστή των γεωδεδομένων με μόνη ενεργή δυνατότητα την επικαιροποίησή τους. Ένα μοντέλο γεωλογικού φορέα που φαίνεται πιθανά να αντιστοιχεί σε μια χώρα η οποία έχει ήδη αντιμετωπίσει σε πολύ μεγάλο βαθμό όλα τα βασικά γεωλογικά προβλήματά της και το αναπτυξιακό της επίπεδο είναι ιδιαίτερα υψηλό (μετά – βιομηχανικό).

- Στο Κεφ.1.4 «Σε ποιόν θα έλλειπε ένα Γεωλογικό Ινστιτούτο»

Στις διαπιστώσεις που διατυπώνονται ως απάντηση στο ερώτημα από ποιόν θα έλλειπε το ΙΓΜΕ (κεφ.1.4 σελ 3), τις οποίες προβάλλει ως συμπεράσματα συζήτησης με το "ανώτερο προσωπικό" του ΙΓΜΕ, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει επαφή με τους κοινωνικούς φορείς και επόμενα ανάπτυξη δραστηριοτήτων σύμφωνα με τις ανάγκες τους.

Έχει ενδιαφέρον ωστόσο να κατανοήσουμε τι εννοούν οι αξιολογητές ως κοινωνικούς φορείς:

α) Την Κεντρική και Περιφερειακή διοίκηση

β) Τη διεθνή Κοινότητα (ΕΕ, γειτονικές χώρες, θάλασσα)

γ) Τις εταιρείες (τεχνικές, μεταλλευτικές)

δ) Το χρηματοπιστωτικό ασφαλιστικό τομέα κ.α., περιλαμβανομένου, και σωστά, του «κοινού», υποτιμώντας όμως τις λαϊκές ανάγκες όπως εκφράζονται από αιρετά λαϊκά όργανα, συνδικάτα, συνεταιρισμούς κλπ.

Η υπόδειξη όμως για ανάλυση αυτών των αναγκών και για επένδυση για την κάλυψή τους, δεν εντάσσεται στη λογική της κοινωνικής προσφοράς, αλλά αποκλειστικά στη λογική του marketing, όπως σαφέστερα προκύπτει στα παρακάτω κεφάλαια (π.χ.Κεφ.1.5 σελ.3).

- **Στο Κεφ.1.5 «Συγκριτική αξιολόγηση: Το ΙΓΜΕ σε σχέση με τα άλλα Γεωλογικά Ινστιτούτα της Ευρώπης»**

Η **συγκριτική αξιολόγηση** του φορέα σε σχέση με τα άλλα ευρωπαϊκά γεωλογικά ινστιτούτα, όπως γίνεται (βλ. αναλυτικά στο Παράρτημα 3) **έχει μικρή σημασία**, αφού βασίζεται αποκλειστικά και μόνο στον πλέον πρόσφατο προϋπολογισμό και στη βασική σύνθεση του προσωπικού, παρερμηνεύοντάς την. Καμιά συσχέτιση δεν γίνεται με άλλα βασικά δεδομένα που συνδέονται με τα αντικείμενα του φορέα, όπως:

- την έκταση της χώρας,
- τη γεωλογική και γεωγραφική ποικιλομορφία της,
- την ιστορική εξέλιξη των ερευνών και της γνώσης που έχει παραχθεί,
- το μέγεθος των επενδύσεων για την έρευνα αυτή που έχει γίνει διαχρονικά στη χώρα,
- τη διαφοροποίηση των αναπτυξιακών προσανατολισμών που έχει καθορίσει κάθε χώρα, τους οποίους καλείται να υπηρετήσει και το Γεωλογικό Ινστιτούτο.

- **Στο Κεφ.2 «Νομικό καθεστώς ΙΓΜΕ»**

Οι αξιολογητές διαπιστώνουν την ανάγκη για τον πλήρη καθορισμό του Νομικού Καθεστώτος του ΙΓΜΕ που γίνεται μόνο από το Κοινοβούλιο. Η αναφορά στο νομικό πλαίσιο της ΚΥΑ είναι ελλιπής χωρίς επισημάνσεις για βελτίωση ή κατάργησή της. Η αναφορά στο εξωτερικό θεσμικό πλαίσιο που αφορά το ΙΓΜΕ είναι ελλιπέστατη, με αποτέλεσμα την παράλειψη θεσμικών δεσμεύσεων του Ινστιτούτου

Είναι προφανές ότι η ομάδα αξιολόγησης δεν έχει την πλήρη εικόνα για το θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας του φορέα. Η ίδια δηλώνει εδώ ότι καταγράφει μία *"περίληψη όσων μας είπαν αλλά ίσως δεν είναι ολοκληρωμένα"*

- **Στο Κεφ.3 «Ανάλυση της κατάστασης»**

- Στο Κεφ.3.1 «Διευθύνσεις»

Στην πρώτη παράγραφο αγνοείται ότι η ενσωμάτωση του ΙΓΜΕ στο ΕΚΒΑΑ δεν είχε ως αποτέλεσμα μόνο την αποκοπή του διοικητικού προσωπικού από το Ινστιτούτο, αλλά και τεχνικών-επιστημονικών ειδικοτήτων που απασχολούνται στις δομές Υποστήριξης, Ανάπτυξης και Προγραμματισμού της ΔΥΠΑΝ, στα Τμήματα Πληροφορικής, Συντήρησης, Διαχείρισης Εξοπλισμού και Εκτέλεσης Έργων.

- **Στο Κεφ.3.1.1 «Διεύθυνση Ορυκτών και Φυσικών Πόρων»**

Δεν αναφέρεται πουθενά το κύριο υλοποιούμενο ερευνητικό πρόγραμμα του ΕΣΠΑ «Έρευνα και Αξιολόγηση Επιλεγμένων Μη Ενεργειακών Ορυκτών Πρώτων Υλών με Στόχο τη Βιώσιμη Λειτουργία της Εξορυκτικής Βιομηχανίας (ΜΕΟΠΥ)», ούτε οι Εθνικές Στρατηγικές Προτεραιότητες για την αξιοποίηση μεταλλευμάτων και ενεργειακών πόρων. Δεν γίνεται επίσης καμιά αναφορά στις πολιτικές κατευθύνσεις της πρωτοβουλίας Ferheugen για την αξιοποίηση των ευρωπαϊκών ορυκτών πρώτων υλών, ενώ απουσιάζει η οποιαδήποτε αναφορά σε λατομικά προϊόντα και αδρανή υλικά.

Παράλληλα, υποτιμάται, σκόπιμα κατά την άποψή μας, η συμβολή εργοταξιακών ερευνών

στον εντοπισμό ΟΠΥ, όπως και της εργαστηριακής υποδομής στην τεχνολογική εξέλιξη, όχι μόνο για αξιοποίηση των ΟΠΥ αλλά και σε περιβαλλοντικές μελέτες.

Δεν γίνεται καμιά παρουσίαση της ιστορικής εξέλιξης και του είδους της χρηματοδότησης της κοιτασματολογικής και μεταλλευτικής έρευνας του ΙΓΜΕ. Δεν αποτιμάται η επίπτωση της διακοπής της χρηματοδότησης αυτής της έρευνας για περισσότερο από 20 χρόνια από εθνικούς πόρους (Π.Δ.Ε., κλπ) και της στροφής στη σχεδόν αποκλειστική χρηματοδότηση από πόρους της Ε.Ε., για έργα ολοένα πιο «άσχετα» από την ουσιαστική ανάγκη πληρέστερου εντοπισμού και αξιολόγησης του ελληνικού ορυκτού πλούτου.

- Στο Κεφ.3.1.2 «Διεύθυνση Γεωλογίας»

Εδώ εντοπίζεται στην αξιολόγηση απλά ...κενό!! Απουσιάζει μια συνολική παρουσίαση και εκτίμηση των δραστηριοτήτων. Δεν αναφέρεται τίποτα για τη βασική έρευνα υποδομής, που το βασικότερο καθήκον της είναι η γεωλογική χαρτογράφηση του Ελλαδικού χώρου κάτω από μια ενιαία αντίληψη ενός συνολικού γεωλογικού μοντέλου. Ενώ υπάρχει εκτενής αναφορά για την ψηφιοποίηση δεν αναγνωρίζεται η ανάγκη αλλαγής της κλίμακας χαρτογράφησης (πχ 1/25000) όπως ισχύει σε όλες σχεδόν της χώρες της Ε.Ε.. Μια τέτοια σημαντική ερευνητική δραστηριότητα την αναθέτει σε εξωτερικούς συνεργάτες. Επίσης η σημασία της Βασικής Έρευνας. Υποδομής σε όλες τις άλλες εφαρμοσμένες δραστηριότητες. Π.χ. η χαρτογραφία σε όλες τις γεωλογικές δραστηριότητες (υδρογεωλογία, τεχνική Γεωλογία, Γεωχημεία κλπ). Η πιο ουσιαστική παρατήρηση είναι αυτή που αφορά το προσωπικό αλλά και τον εξοπλισμό.

- Στο Κεφ.3.1.3 «Διεύθυνση Υδρογεωλογίας»

Παραβλέποντας το γεγονός ότι ο τίτλος της αναφέρεται εσφαλμένα (κατά την ΚΥΑ: Δ/ση Υδατικών Πόρων») ακολουθεί μια συνολική αποτίμηση του έργου της Υδρογεωλογίας απλά και μόνο ως φορέα καταγραφής δεδομένων, που αποτελεί την πλήρη επιστημονική υποτίμησή της.

Οι αξιολογητές αποφεύγουν να τοποθετηθούν στην επάρκεια (χωρική – χρονική) του Εθνικού Δικτύου παρακολούθησης των υπόγειων νερών της χώρας και αναδεικνύουν ως σημαντικό έργο μια γραφειοκρατική υπηρεσία καταγραφής, όταν μάλιστα το έργο αυτό είναι αδύνατον να επιτελεσθεί από το ΙΓΜΕ. Αποσιωπάται το κύριο αντικείμενό του, της μελέτης, αξιοποίησης και προστασίας των υδροφόρων συστημάτων, καθώς και η καθοριστικής σημασίας συμβολή του στο έργο της διαχείρισης, ενώ δεν γίνεται καμιά αναφορά στο πασίγνωστο έργο της υπηρεσίας Υδρογεωλογίας του ΙΓΜΕ στην αντιμετώπιση τεράστιων προβλημάτων λειψυδρίας.

Σχετικά με τη Γεωθερμία, που ως Τμήμα ανήκει στη Δ/ση Υδρογεωλογίας, η αξιολόγηση αναφέρει απλά και μόνο την ύπαρξή της. Απουσιάζει οποιαδήποτε αναφορά για ένα τομέα με σημαντικό ρόλο (Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας) παρά το ότι εκτενές αναλυτικό κείμενο είχε δοθεί στους αξιολογητές. Σε κάθε περίπτωση, η έλλειψη οποιασδήποτε αναφοράς στο ρόλο του ΙΓΜΕ τόσο στον τομέα των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας και των Ιαματικών Φυσικών Πόρων, όσο και στον ηφαιστειακό κίνδυνο, από τις ιδιαίτερα κρίσιμες παραμέτρους σε κεφαλαιώδους σημασίας για την τουριστική βιομηχανία της χώρας περιοχές (Κυκλάδες - Δωδεκάνησα), κάνει προφανή την προχειρότητα των εκτιμήσεων και την ελλιπή προσέγγιση του όλου θέματος. Σημειώνεται εδώ η παντελής έλλειψη οποιουδήποτε σχολίου για τον τομέα των Ενεργειακών Πρώτων Υλών συνολικά.

- Στο Κεφ.3.2 «Εργαστήρια»

Βασική παρατήρηση των μελετητών είναι η **μη βιωσιμότητά** τους, η έλλειψη επιχειρηματικού σχεδίου και η ενσωμάτωση (!!!) τους στη Δ/ση περιφερειακών μονάδων για το καλύτερο marketing. Υπάρχει πλήρης αγνόηση του ρόλου των εργαστηρίων στη βασική και εφαρμοσμένη

έρευνα. Υποτιμώνται μάλιστα για υποτιθέμενη «έλλειψη» προτύπων λειτουργίας, ακόμη και διαπιστευμένα εργαστήρια.

- Στο Κεφ.3.3 «Παραρτήματα»

Δηλώνεται ότι *"δεν κατέστη δυνατόν"* να επισκεφτούν κανένα Παράρτημα, εκτιμούν όμως (;!!) ότι *"λειτουργούν ανεξάρτητα από τα κεντρικά και συχνά οι εργασίες επαναλαμβάνονται"*. Είναι προφανές ότι οι αξιολογητές δεν έχουν καμιά πληροφόρηση για το ρόλο των Παραρτημάτων, τους δεσμούς με τις τοπικές κοινωνίες και την Τοπική Αυτοδιοίκηση 1ου ή 2ου βαθμού. Παρά τη δηλωμένα άγνοια του θέματος, καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι *"η κατανομή του προσωπικού δεν έχει καμιά σχέση με την περιοχή κάλυψης και τις τεχνικές ανάγκες"*.

- Στο Κεφ.3.4 «Υποδομές»

Κτήρια

Και εδώ είναι προφανής η άγνοια της ελληνικής πραγματικότητας. Έτσι καταγράφεται ότι *"θα υπήρχε σημαντική εξοικονόμηση κόστους εάν έκλειναν τμήματα του κτιρίου ή τα ενοικίαζαν σε άλλους μισθωτές"*. Τώρα, ποιος θα μισθώσει σήμερα μέρος του κτιρίου στο Ολυμπιακό Χωριό, προφανώς δεν έχει υποπέσει στην αντίληψη των αξιολογητών. Προφανώς και δεν αντιλήφθηκαν τα γύρω από το ΕΚΒΑΑ άδεια δημόσια κτήρια;

Τμήμα πληροφορικής

Η θεώρηση της πληροφορικής ως εγκατάσταση υποβαθμίζει το ρόλο που θα έπρεπε να παίζει. Περιγράφονται αδυναμίες χωρίς να εντοπίζονται αιτίες. Η σημαντική υλικοτεχνική υποδομή, αποτιμάται και υποτιμάται με τη φράση «κάποιες εγκαταστάσεις πληροφορικής».

Επανέρχονται στο θέμα της ψηφιοποίησης αναγνωρίζοντας την «...απαίτηση επανεπίσκεψης της υποκείμενης γεωλογικής σκέψης», χωρίς όμως να αναδεικνύουν ότι αυτή προϋποθέτει και αναγκαίες εργασίες υπαίθρου, και όχι απλώς ψηφιοποιήσεις.

Ασκείται σοβαρή κριτική για τις δυνατότητες της ιστοσελίδας επικεντρώνοντας στην «επικοινωνιακή πολιτική», αδιαφορώντας με την ανάγκη ουσιαστικού διαλόγου με τις κοινωνικές ανάγκες. Υπερτονίζεται η ανάγκη συλλογικής επιστημονικής ικανότητας της πληροφορικής, υποβαθμίζοντας την έλλειψη συλλογικότητας στην διεπιστημονική λειτουργία του Ινστιτούτου.

Από την όλη αξιολόγηση διαφαίνεται ο σημαντικότερος στόχος που αντιλαμβάνονται οι αξιολογητές: η «απελευθέρωση των δεδομένων».

Οχήματα

Δεν εξετάζονται οι ανάγκες των έργων σε οχήματα προκειμένου να βγουν συμπεράσματα για τη χρησιμότητα των αυτοκινήτων.

Προτείνεται ως φθηνότερη λύση η εκποίηση του υπάρχοντος στόλου αυτοκινήτων του ΙΓΜΕ και η ενοικίαση αυτοκινήτων, θεωρώντας την ως «ασφαλέστερη» και «οικονομικότερη». Αυτό όμως δεν προκύπτει από κανένα στοιχείο οικονομικής ανάλυσης, αλλά από μια αυθαίρετη γενίκευση της "εμπειρίας" άλλων ινστιτούτων. Σε αντιδιαστολή, οι εκτιμήσεις των υπεύθυνων υπηρεσιακών μονάδων του ΙΓΜΕ, καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι είναι λειτουργικότερη και οικονομικότερη η συντήρηση και αξιοποίηση κατάλληλου μέρους τωνοχημάτων που έχει σήμερα το ΙΓΜΕ.

Γεωτρητικός εξοπλισμός

Υποβαθμίζεται η ικανότητα του ΙΓΜΕ για την ανάπτυξη του γεωτρητικού ερευνητικού του έργου, ενώ υπο-εκτιμώνται οι γεωτρυπανιστές και τα γεωτρύπανα. Προτείνεται η εργολαβική σχέση με ιδιωτικές εταιρείες. Αμφισβητείται η ανάγκη ολοκλήρωσης της μεταλλευτικής έρευνας, η οποία μόνο μέσω ερευνητικών γεωτρήσεων μπορεί να υπάρξει. Οι αξιολογητές προτείνουν την ανάληψη τους από εταιρείες, επικαλούμενοι μελέτη της Παγκόσμιας Τράπεζας η οποία αποφασίζει ότι "η κύρια ευθύνη για τη μεταλλευτική έρευνα πρέπει να βρίσκεται στον ιδιωτικό τομέα".

Σε ότι όμως αφορά το σημείο μετάβασης της έρευνας από την ευθύνη του Δημοσίου στην παραχώρησή της σε ιδιωτικούς φορείς, οι αξιολογητές:

- παραγνωρίζουν την ανάγκη της πολιτείας να γνωρίζει με επάρκεια την ποσότητα και την ποιότητα του ορυκτού πλούτου που πουλάει ή διαθέτει προς εκμετάλλευση, ώστε να υπηρετείται ουσιαστικά το ευρύτερο δημόσιο συμφέρον (εισπραττόμενα τέλη και μισθώματα, τεχνικοί και περιβαλλοντικοί όροι κατά την εκμετάλλευση),
- ενώ, δεν φαίνεται να έχουν διερευνήσει εάν υπάρχουν στη χώρα οι κατάλληλες επιχειρήσεις κοιτασματολογικών/μεταλλευτικών ερευνών που θα μπορούσαν να αναλαμβάνουν σε αυτές τις φάσεις της προχωρημένης έρευνας, ούτε εάν οι υπάρχουσες εξορυκτικές επιχειρήσεις έχουν διαθεσιμότητα τέτοιων επενδύσεων στις διαμορφωμένες υφιστατικές οικονομικές συνθήκες.

Παράλληλα παραπέμπονται σε εξωτερικούς συνεργάτες-εταιρείες ακόμα και οι μελέτες που αφορούν σε γεωλογικές, γεωφυσικές και γεωτεχνικές έρευνες, παραγνωρίζοντας τη σημασία που έχει η διεπιστημονική προσέγγιση της έρευνας, και η επιβαλλόμενη συνεκτική διεκπεραίωσή της, που μπορεί να υπάρχει στο πλαίσιο ενός αντίστοιχα διεπιστημονικό φορέα.

Είναι προφανής επομένως και εδώ, η απουσία επαφής με την ελληνική πραγματικότητα, και η αυθαίρετη εξαγωγή συμπερασμάτων χωρίς ουσιαστικά υποστηρικτικά στοιχεία. Τα συμπεράσματα και οι προτάσεις εδράζονται σε ιδεολογήματα για την οικονομικότητα και σε γενικεύσεις, που όμως ακόμα και οι ίδιοι οι αξιολογητές υποσκάπτουν. Αναφέρεται π.χ. ότι "Η διατήρηση μιας μεγάλης διατρητικής ικανότητας είναι ασύμβατη σήμερα με τα πρότυπα των άλλων Ευρωπαϊκών φορέων", άρα όλων σύμφωνα με τη σύνταξη, και αμέσως μετά ότι "οι περισσότεροι από τους οποίους δεν διατηρούν πια δικές τους διατρητικές μονάδες". Άρα κάποιοι συνεχίζουν να διαθέτουν!

• Στο Κεφ.3.5 «Προϋπολογισμός»

Η αξιολόγηση ξεκινά με την εκτίμηση ότι σε μια περίοδο οικονομικής κρίσης η αύξηση των κονδυλίων για έρευνα από την ελληνική κυβέρνηση δεν είναι ρεαλιστικός στόχος, χωρίς να γίνεται καμιά προσπάθεια συσχέτισης των ερευνητικών δραστηριοτήτων του ΙΓΜΕ με τις υπαρκτές αναπτυξιακές και κοινωνικές ανάγκες και προτεραιότητες.

Βασίζοντας οι αξιολογητές την ανάλυσή τους αποκλειστικά στα δεδομένα του 2012 και του 2013, περιόδου από κάθε άποψη προβληματική (διοικητική αρρυθμία λόγω της συγχώνευσης στο ΕΚΒΑΑ, διπλή εκλογική περίοδος, αλλαγές διοίκησης, απότομη αποχώρηση προσωπικού, υστερήσεις στη χρηματοδότηση των έργων), παρουσιάζουν ως εγγενή ευπάθεια την εξάρτηση του ΙΓΜΕ μόνο σε ποσοστό 12% από πηγές χρηματοδότησης σύντομου χρονικού διαστήματος (έργα χρηματοδοτούμενα από την ΕΕ ή από ιδιώτες). Αντίθετα αποτιμούν ως παράγοντα δυσκαμψίας του προϋπολογισμού το γεγονός ότι το υπόλοιπο 88% αφορά σε μακροπρόθεσμες συστηματικές υποχρεώσεις (δαπάνες μισθοδοσίας – κυρίως -, και λοιπές λειτουργικές), καταλήγοντας να προτείνουν κατά αυθαίρετο τρόπο τη μείωση κατά 50% της μισθοδοσίας του προσωπικού.

Πώς μπορεί να γίνει αυτό; Κυρίως βαφτίζοντας ως «μη βασικές» κάποιες δραστηριότητες, και προτείνοντας την υλοποίησή τους με υπεργολαβίες και ενοικιάσεις εξοπλισμού, η όποια δε προμήθεια νέου δεν θα πρέπει να χρηματοδοτείται πλέον από την Ε.Ε..

Παράλληλα, ενώ αναγνωρίζουν την τεχνολογική επάρκεια των εργαστηρίων, προτείνουν την ουσιαστική κατάργησή τους με στόχο τη μείωση του κόστους των αναλύσεων, που μπορούν να ανατίθενται σε εργαστήρια άλλων χωρών, αγνοώντας την ανάγκη αφομοίωσης της ερευνητικής εργαστηριακής εμπειρίας. Μοναδικό κριτήριο, η δυνατότητα αυτοχρηματοδότησής τους.

Υποδεικνύουν την αναζήτηση χρηματοδότησης από φορείς όπως οι ΟΤΑ (αν και αναγνωρίζονται τα προβλήματα είσπραξης του τιμήματος των προς αυτούς υπηρεσιών του ΙΓΜΕ) και τους ιδιώτες, σε ποσοστό κάλυψης 25% (!!!) του συνολικού προϋπολογισμού του ΙΓΜΕ. Με δεδομένη την απελπιστική οικονομική κατάσταση τόσο των ΟΤΑ, όσο και του χειμαζόμενου από την ύφεση ιδιωτικού τομέα, πρόκειται προφανώς για μεγέθη και στόχους που ανάγονται στη σφαίρα της φαντασίας!

Προτείνουν εν τέλει μείωση της μισθοδοσίας κατά 50% (υπονοώντας επί της ουσίας τη μείωση προσωπικού με κατάργηση ερευνητικών δραστηριοτήτων και περιφερειακών μονάδων) και την ανάθεση εργασιών σε τρίτους. Φτάνουν μάλιστα στο σημείο να υποδεικνύουν την παραχώρηση σε ιδιώτες του συνόλου του εργαστηριακού εξοπλισμού και προσωπικού, με αντάλλαγμα οι ιδιώτες να προσφέρουν στο ΙΓΜΕ δωρεάν (!!!) εργαστηριακές αναλύσεις, άλλα και τη δημιουργία από τους εργαζόμενους επιχειρηματικών ομάδων (συνεταιριστικών) για να προσφέρουν υπηρεσίες σε τρίτους ή στο ΙΓΜΕ. Είναι φανερό ότι οι προτάσεις των μελετητών αγνοούν πλήρως την πραγματικότητα ενός ιδιωτικού τομέα, που δεν δικαιολογεί θετικές προσδοκίες για αύξηση της ζήτησης των υπηρεσιών του ΙΓΜΕ. Επί της ουσίας προτείνουν την βίαιη απόλυση προσωπικού, με την πιθανή προοπτική να εργάζεται στη συνέχεια σε νέο συναινεριστικό καθεστώς με απaráδεκτους εργασιακούς όρους.

Φαίνεται τέλος να αγνοούν και το ολοένα και ασφυκτικότερο διοικητικό και κανονιστικό πλαίσιο ανάθεσης υπηρεσιών από το ΙΓΜΕ σε τρίτους (outsourcing), που, όχι μόνο αυξάνει σημαντικά το ρίσκο της μη έγκαιρης υλοποίησης των έργων (πχ μακροχρόνιοι άγονοι διαγωνισμοί), αλλά και με βεβαιότητα πολλαπλασιάζει το εσωτερικό διοικητικό κόστος διαχείρισης τέτοιων αναθέσεων, καθιστώντας τις τελικά πολύ πιο δαπανηρές, από ότι κοστίζει η υλοποίησή τους με ίδια μέσα.

- Στο Κεφ.3.6 «Στελέχωση»

Οι μελετητές αν και με αμφισβητούμενα δεδομένα και με την απλοποίηση της διάκρισης του προσωπικού σε πτυχιούχους ή μη και όχι σε αναλογία τεχνικού και διοικητικού προσωπικού επιβεβαιώνουν την ήδη υφιστάμενη σημαντική μεταβολή στη σύνθεση του προσωπικού, η οποία από την αναλογία της τάξης του 38:62 που προβλέπει ο ΚΚΠ του ΙΓΜΕ, αντιστρέφεται πλέον σε 55:45 στο τέλος του 2013.

Κάνουν επιπλέον σαφές ότι η στελέχωση του ΙΓΜΕ θα πρέπει να είναι σοβαρό προϊόν μελέτης για την υλοποίηση συγκεκριμένης στρατηγικής του Ινστιτούτου, που και πάλι εμμέσως αναγνωρίζουν ότι δεν υπάρχει.

Παρόλα αυτά δεν διστάζουν να προτείνουν μια νέα αναλογία επιστήμονες / μη επιστήμονες, της τάξης του 70:30, παραγνωρίζοντας ότι η διάκριση του προσωπικού με βάση τη βαθμίδα εκπαίδευσης δεν αποτυπώνει τη βασική και ουσιαστική υπόσταση του ΙΓΜΕ, ως φορέα εφαρμοσμένης έρευνας.

Δεν θα διαφωνήσουμε φυσικά με το γεγονός ότι η αξιολόγηση επισημαίνει τη συστηματική αυθαιρεσία της Διοίκησης που αφορά στη μετακίνηση τεχνικών και επιστημόνων σε διοικητικές εργασίες. Θα διαφωνήσουμε όμως με τον χαρακτηρισμό ως «θεωρητικού» του προβλήματος της εφεδρείας 100 εργαζομένων, τους οποίους θεωρεί συλλήβδην «εμπειρικούς τεχνικούς», αν και οι περισσότεροι εξ' αυτών είναι πτυχιούχοι μέσων τεχνικών σχολών.

Προτείνεται κατάργηση υπηρεσιών (γεωτρητικές, εργαστηριακές, συντήρηση εξοπλισμού), απολύσεις και προσλήψεις νέου προσωπικού για την αλλαγή της κουλτούρας. Προτείνεται η απορρόφηση μέρους μόνο του προσωπικού των καταργούμενων δραστηριοτήτων, για να χρησιμοποιηθούν ως διαχειριστές βάσεων δεδομένων, αδιαφορώντας για την αχρήστευση εμπειρίας και τεχνογνωσίας που δημιουργήθηκε με κόπο σε βάθος δεκαετιών.

Με όλα αυτά, ακόμα και αυτή την αξιολόγηση του προσωπικού, που υπό σωστές και διαφανείς διαδικασίες είχαν πάντα την υποστήριξη του Συνδικάτου Εργαζόμενων, τη συνδέουν επί της ουσίας με άμεσες ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ. Έτσι όμως, όχι μόνο προβοκάρουν την έννοια της αξιολόγησης, αλλά μας επιτρέπουν τη διαπίστωση ότι ευτυχώς!!! που δεν είχαν χρόνο να μας αξιολογήσουν όπως θα ήθελαν ... (βλ. αρχή σελ.14).

Το βέβαιο πάντως είναι ότι δεν βρήκαν ούτε μια κουβέντα να πουν για την αξιολόγηση που αναπόφευκτα έκαναν για το επίπεδο και την ποιότητα της σημερινής διαχείρισης του ΙΓΜΕ από την νυν Διοίκηση, ούτε για την εικόνα που σχημάτισαν για τις διοικήσεις που προηγήθηκαν, οδηγώντας τα πράγματα στη σημερινή κρίση του Ινστιτούτου. Εκτός εάν δεν χρειάστηκε να κάνουν μια τέτοια αξιολόγηση, υιοθετώντας και αυτοί την άποψη της Διοίκησης ότι για όλα έφταιγε, φταίει και θα φταίει στους αιώνες των αιώνων το Συνδικάτο των Εργαζομένων.

- Στο Κεφ.3.7 «Έρευνα»

Κριτικάρεται η έλλειψη προγραμματισμού για την έρευνα «καθεαυτή» και την έλλειψη ερευνητικών εργασιών δημοσιευμένων σε επιστημονικά περιοδικά, χωρίς να αξιολογείται, ούτε να εντοπίζεται το γεγονός ότι οι αρμοδιότητες και οι ερευνητικές δραστηριότητες του ΙΓΜΕ αφορούν κυρίως έργα εφαρμοσμένης, και όχι βασικής έρευνας, τα αποτελέσματα των οποίων συστηματικά δημοσιοποιούνται με το πέρας των ερευνητικών προγραμμάτων.

- Στο Κεφ.3.8 «Διεθνής δραστηριότητα»

Εδώ απλώς εντοπίζεται έλλειψη λόγω διοικητικών προβλημάτων (!!!) χωρίς άλλη αναφορά, όπως συσχέτιση με τη δράση αντίστοιχων φορέων, με ανάλογη ιστορική εξέλιξη και γεωπολιτικό παρελθόν.

- Στο Κεφ.3.9 «Υπηρεσίες»

Γίνεται απλή αναφορά σε Έργα Υπέρ Τρίτων ύψους 1.9 εκ για τη διετία 2012-13, όπου επισημαίνεται η συμβολή των Περιφερειακών Μονάδων, για να προταθεί τελικά η κατάργησή τους !!!.

- Στο Κεφ.4 «Στρατηγικοί στόχοι και μέσα»

Στο σημείο αυτό γίνεται η σημαντικότερη επισήμανση των αξιολογητών. Διαπιστώνουν την απουσία συγκεκριμένων στρατηγικών στόχων για το ΙΓΜΕ και προτείνουν τη δημιουργία ομάδας για κατάρτιση ενός επιχειρησιακού σχεδίου.

Προφανώς φαίνεται να αγνοούν την ύπαρξη του Επιχειρησιακού Σχεδίου 2011-2015 που

εκπόνησε το ΟΠΑ, ούτε της επακόλουθης αναθεώρησής του για την περίοδο 2012-2016. Αγνοούν ακόμα και αυτό το προσχέδιο του «Οράματος για το νέο ΙΓΜΕ» που μόλις πρόσφατα ολοκληρώθηκε η εκπόνησή του από ομάδα εργασίας της Διοίκησης του ΙΓΜΕ.

Παρ' όλα αυτά, οι αξιολογητές προτείνουν αποσπασματικές ρυθμίσεις, αναφερόμενοι σε "μη διατήρηση παλαιών μεθόδων, δομών και εξοπλισμού", σε πλήρη αναντιστοιχία με τις ερευνητικές ανάγκες, που οδηγούν σε πλήρη υποβάθμιση του φορέα.

- **Στο Κεφ.5 «Νέες Προτεινόμενες Δομές»**

Επισημαίνοντας τον περιορισμένο διαθέσιμο χρόνο για να έχουν ήδη προχωρήσει σε συγκεκριμένες προτάσεις, προτείνουν δημιουργία ομάδας διαχείρισης της αλλαγής, δίνοντας βάρος στη διαδικασία, παρά στην ουσία.

- **Στο Κεφ.6 «Συμπεράσματα - Προτάσεις»**

Στο τελευταίο αυτό μέρος της αξιολόγησης αναδεικνύονται τα ουσιαστικότερα συμπεράσματα στα οποία κατέληξαν οι μελετητές.

Ωστόσο, τα πλέον κρίσιμα από αυτά, και κατά την άποψή μας πράγματι βάσιμα, τα διατυπώνουν, αν και τελείως επιγραμματικά, με απόλυτη σαφήνεια:

- **ότι η Ελλάδα πρέπει να διατηρήσει το ΙΓΜΕ ως μια αποτελεσματική εθνική υπηρεσία γεωλογικών ερευνών,**
- **και ότι, παρά τις σημερινές δύσκολες συνθήκες, το προσωπικό του ΙΓΜΕ χαρακτηρίζεται από εντυπωσιακή αφοσίωση και τον ενθουσιασμό, αλλά και βούληση για ουσιαστικές αλλαγές.**

Φοβούμαστε όμως ότι ο τρόπος που οι αξιολογητές αντιλαμβάνονται τον ρόλο του ΙΓΜΕ δεν είναι αντίστοιχος με τις πραγματικές ανάγκες της ελληνικής κοινωνίας, αλλά περιοριστικός για την ουσιαστική ανταπόκρισή του σε αυτές. Και αυτό, χωρίς να αντιλαμβάνονται τα κενά που μοιραία θα δημιουργούσε ένας τέτοιος υποβαθμισμένος ρόλος του ΙΓΜΕ.

Είναι φανερό ότι οι αξιολογητές δίνουν προτεραιότητα, σχεδόν αποκλειστική, σε ένα ρόλο διαχειριστή υφιστάμενων γεωπληροφοριών, με αποδέκτη κυρίως τη διεθνή εξορυκτική βιομηχανία, ως εάν δεν υφίσταται, ή δεν μπορεί πλέον να υπάρχει ελληνικών δημοσίων ή ιδιωτικών συμφερόντων μεταλλευτική βιομηχανία, η οποία προτείνεται να αναλάβει και την έρευνα των Ο.Π.Υ., αφήνοντας την Ελληνική Πολιτεία χωρίς ουσιαστική γνώση του ορυκτού πλούτου που παραχωρεί για εκμετάλλευση.

Δεν πρέπει επομένως να θεωρηθεί τυχαία η πολύ σαφέστερη σημασία που δίνουν στην, ούτως ή άλλως αναγκαία και χρήσιμη, εφαρμογή γεωγραφικών πληροφοριακών συστημάτων (GIS), σε σχέση με την πολύ περισσότερο αόριστη αναφορά τους στην έρευνα, την οποία ούτε συγκεκριμενοποιούν.

Το ΙΓΜΕ που προτείνουν αντιστοιχεί σε έναν φορέα γραφειοκρατικό, που δεν θα μπορεί να αντιμετωπίσει την υστέρηση της χώρας στη βασική έρευνα υποδομής και να ανταποκριθεί σε ένα αξιόπιστο σχέδιο έρευνας και αξιοποίησης του Ορυκτού Πλούτου της χώρας.

Τα συμπεράσματα των αξιολογητών οδηγούν στην αποδυνάμωση του ΙΓΜΕ από κάθε δυνατότητα υλοποίησης του ερευνητικού του έργου, προτείνοντας **παραχωρήσεις** εργαστηρίων, γεωτρυπάνων και αυτοκινήτων σε ιδιώτες και αγορά των υπηρεσιών αυτών (αγνοώντας την ανυπαρξία τέτοιας αξιόπιστης "αγοράς"), **outsourcing** αναθέσεις χαρτογραφήσεων, γεωφυσικών

διασκοπήσεων και γεωχημικών ερευνών κλπ, και απολύσεις του αντίστοιχου προσωπικού.

Προτείνουν επί της ουσίας την μονομερή εξάρτηση της χρηματοδότησης του φορέα από πόρους της ΕΕ, χωρίς πρόβλεψη για κάλυψη εγκεκριμένων εθνικών ερευνητικών προτεραιοτήτων, αφού η πρόταση για προώθηση Ερευνητικών Προγραμμάτων χρηματοδοτούμενων από Τρίτους σε ποσοστό 25%, ανέφικτο ακόμη και για τα πιο εξελιγμένα ερευνητικά ινστιτούτα των ΕΓΣ.

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ

Η όλη αξιολόγηση των ειδικών των ΕΓΣ έχει χαρακτήρα καθαρά δημοσιονομικό, αν όχι λογιστικό, φανερώνοντας την ελάχιστη επαφή και γνώση των αξιολογητών με τη ελληνική πραγματικότητα και τις ουσιαστικές ανάγκες της χώρας.

Η πραγματική απάντηση για το ρόλο, τη μορφή και τους βασικούς άξονες δραστηριοτήτων του ΙΓΜΕ έχει δοθεί με τη πρόσφατη μελέτη «*Επιχειρησιακού Σχεδίου*» που εκπόνησε το Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών (επικαιροποιημένο και για την πανταετία 2012-2016) η οποία θα πρέπει άμεσα να προωθηθεί, με όποιες βελτιώσεις απαιτούνται να γίνουν και υποδεικνύονται από την πρόσφατη μελέτη της υπηρεσιακής ομάδας για την «*Τεκμηρίωση του ρόλου του Ι.Γ.Μ.Ε.Μ. τον 21ο αιώνα*», τη μελέτη εμπειρογνομόνων του ΥΠΕΚΑ με αντικείμενο τη διερεύνηση προτάσεων για την «*Ισχυροποίηση του ρόλου και των αρμοδιοτήτων του Εθνικού Κέντρου Βιώσιμης και Αειφόρου Ανάπτυξης (ΕΚΒΑΑ) στα πλαίσια της υπό εξέλιξη μεταρρύθμισης*», όπως και από τις πολλές επιμέρους προτάσεις από μελέτες και ημερίδες του Συνδικάτου.

Είναι λάθος επομένως να τίθεται το θέμα από μηδενική βάση, όταν έχουν ήδη διερευνηθεί και κατατεθεί σοβαρές μελέτες και απόψεις από φορείς με ουσιαστική επαφή με την ελληνική πραγματικότητα. Μόνο από αξιολογητές με μηδενική επαφή με την ελληνική πραγματικότητα, μπορεί να τίθεται το θέμα από μηδενική βάση.

Ολοκληρώνοντας τις παρατηρήσεις μας, και με δεδομένη τη δραματική αποδυνάμωση του ανθρώπινου δυναμικού του ΙΓΜΕ (ήδη οδηγείται αριθμητικά στο επίπεδο των 240 εργαζομένων), θεωρούμε ότι **είναι απαράδεκτο να τίθεται** ούτε καν προς συζήτηση θέμα περεταίρω **μείωσης του προσωπικού**, όταν δεν υπάρχει κλάδος και ειδικότητα που να μην παρουσιάζει ουσιαστικά κενά και ελλείψεις.

Είναι, αντίθετα αναγκαία η συζήτηση, και μάλιστα επείγοντως, για τον καθορισμό των προτεραιοτήτων και την κατανομή ανά ειδικότητα **τουλάχιστον 150 νέων προσλήψεων προσωπικού**, που ήδη εκκρεμούν από το 2007 και τη σχετική αναμόρφωση των Προϋπολογισμών του ΕΚΒΑΑ

Στο πλαίσιο αυτό το Συνδικάτο θεωρεί επείγον να υπάρξει ένας **ουσιαστικός διάλογος με τη Διοίκηση και το ΥΠΕΚΑ**, προκειμένου οι προτεινόμενες νομοθετικές πρωτοβουλίες, όχι μόνο να μην έχουν τα ίδια τραγικά αποτελέσματα για την έρευνα του Ορυκτού Πλούτου της χώρας, με αυτά που ήδη δημιουργεί το παραλυτικό οργανωτικό πλαίσιο της ΚΥΑ 25200, αλλά να λειτουργήσουν για μια πραγματική αναγέννηση του Ινστιτούτου.